SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 27. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 9, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 9-го ЛЮТОГО 1991 Ч. 27. РІК XCVIII.

ШАХТАРІ ДОНБАСУ ЗДОБУЛИ ПЕРШУ ПЕРЕМОГУ

Донецьке (УНІАР). — Тут 28-го січня закінчилися переговори голови Ради Міністрів УССР Вітольда Фокіна з представниками страйкових комітетів і керівниками вугільних підприємств Донбасу та Львівсько-Волинського регіону.

Не зважаючи на дефіцит бюджету України понад 15 біл. карбованців, уряд, на вимогу шахтарів, підвищив оптову ціну на вугілля. Тепер тонна вугілля коштує 90 карбованців і 93 копійки, тобто на 2,4 рази перевищує рівень минулого року. На покриття збільшення собівартости палива виділено 4,7 біл. карбованців.

Таким чином новий прем'єр-міністер, у зв'язку з переходом вугільної промисловости республіки у підпорядкування урядові України згідно з рішенням парляменту УССР, зробив перший крок назустріч вимогам шахтарів. Другий етап переговорів має відбутися в лютому.

Тим часом у Москві прем'єр-міністер СССР Павлов вже 29-го січня провів важливе засідання, на якому обговорювалося питання вугільної промисловости. Цілком можливо, що новий голова уряду СССР хоче зареагувати на дії парляменту та уряду України.

З ініціятиви донецької крайової організації УРП і організації Демократичний Рух на центральній площі міста 29-го січня відбулась акція на вшанування пам'яті 300 студентів, які загинули під Крутами, захищаючи УНР у нерівному бою з російсько - большевицькими окупантами на чолі з Муравйовим.

Л. Кравчук зустрічався з членами уряду Швайцарії

Київ (УНІАР). — Згідно з повідомленнями республіканської офіційної преси, голова Верховної Ради УССР Леонід Кравчук від 30-го січня до 7-го лютого перебував на Всесвітньому економічному форумі у Швайцарії, де зустрівся з президентом Котті, а також з членами уряду Швайцарської конфедерації — начальником федерального департаменту економіки Делямюа та державним секретарем федерального департаменту закордонних справ Жакобі.

Під час зустрічі Л. Кравчук наголосив, що Україна має намір посилити зусилля для інтерграції в європейську та світову спільноти. Л. Кравчук також заявив, що Україна обрала шлях державного суверенітету і не зверне з нього, а парлямент республіки виступає за економічне співробітництво між республіками нового Союзу, але на засадах справедливости і еквівалентного обміну продукцією.

Інформаційна програма української телевізії „Актуальна камера" повідомила 5-го лютого, що під час цієї зустрічі Л. Кравчук висловив намір запровадити власну українську валюту.

Діячі ДЦ УНР відвідали Патріярха Мстислава

Філядельфія (УІБ). — У понеділок, 4-го лютого, відбулися відвидини Президента УНР Миколи Плавюка в товаристві представників Президії УНРади і Уряду УНР в екзилі Патріярха Київського і Всієї України Мстислава І. Президію і її голову Михайла Воскобійника репрезентував секретар Президії Зенон Городиський, а Уряд УНР в екзилі його голова Іван Самійленко і керівник ресорту внутрішніх справ Юрій Іхтяров.

У приязній і діловій атмосфері відбулася двогодинна розмова і виміна думок про події в Україні, зокрема на відтинку церковно-релігійному. В розмовах Патріярх і Президент УНР в екзилі наголосили невідкладну потребу тісної співпраці, взаємної пошани і християнської любови між ієрархією і вірними Українських Церков, бо тільки за таких умов можливе успішне відродження релігійного і національно-державного життя в Україні.

У висліді цієї зустрічі і виміні думок Патріярх Мстислав і Президент УНР в екзилі заявили, що вони доложать всіх старань, щоби дійшло дійсно до такої дружньо - християнської співпраці і взаємної пошани між Українськими Церквами і їх вірними для добра Церков і українського народу.

ПАРЛЯМЕНТ УКРАЇНИ РОЗГЛЯДАЄ ПРОБЛЕМИ БЕЗРОБІТТЯ

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 6-го лютого, на сесії Верховної Ради депутати ухвалили проєкт закону УССР про зайнятість населення та безробіття. Законопроєкт визнає існування безробіття та передбачає надання соціяльної допомоги безробітним з державних фондів. Після перерви відбулося обговорення проєкту закону про власність в Україні. Парляментарі погодилися визнати власністю людини її знання, здібності та кваліфікації. За це проголосували також депутати від комуністичної фракції.

Обговорення закону про власність продовжилося 7-го лютого. Перебіг пленарного засідання був спокійний. Гостра дискусія виникла лише при обговоренні питання про право політичних партій на комерційну діяльність. Комуністична фракція обстоювала це положення законопроєкту. Опозиція, посилаючись на світову практику, заперечувала його. Поправки, які заборонили б таку комерційну діяльність, не отримали потрібної кількости голосів. Дії комуністів у Верховній Раді свідчать про чіткий намір забезпечити собі в умовах ринкової економіки перевагу за рахунок величезних фондів КПУ.

На сесії Верховної Ради 5-го лютого відбулося обговорення проєктів концепції проживання населення на радіяційно забрудненних територіях, закону про статус заражених територій та статус громадян, що проживають на радіяційно забрудненних територіях. З проєктами законів парляментаріїв ознайомив народний депутат України, голова постійної Комісії ВР УССР з питань чорнобильської катастрофи Володимир Яворівський. Згідно з повідомленням депутатів, постійний радіяційний фон в окремих регіонах республіки, зокрема на Кіровоградщині, перевищує передбачений законопроєктом максимально припустимий рівень.

Народний депутат України, перший секретар Закарпатського обласного комітету КПУ Михайло Волощук звернувся з запитом про походження радіоактивної хмари над Карпатами, яка з'явилася там на початку лютого. На думку депутата, джерело радіяційного забруднення не могло бути розташоване на схід від Карпат, оскільки в такому разі рівень підвищився б і на Львівщині.

Щодо можливости виконання законів УССР було висловлено сумніви. Зокрема член Народної Ради Сергій Головатий звернув увагу на недавню заяву ЦК КПУ з закликом голосувати за збереження Союзу. „Якщо ЦК КПУ і команда Гуренка проведуть свою політику через союзний референдум, то чи діятимуть закони, які ми приймемо чи знову таки наш наївний нарід буде обдурений і чи не залишиться він на своє само вмирання, на яке його прирекла Компартія України разом з московською командою?"

У вівторок, 5-го лютого, український парлямент ухвалив постанову з приводу резолюції 45-ої сесії Організації Об'єднаних Націй про міжнародне співробітництво у справі ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

„МАМ Інтернешенел" займається поїздкою спортовців в Україну

Нюарк, Н. Дж. (О.Т.). — Згідно з повідомленнями Управи УСЦАК, тут в Домі УСВТ „Ч.Січ" відбулися чергові пленарні наради членів Екзекутиви і тренерів УСЦАК, в часі яких, між іншими, після розглянення кількох оферт, остаточно вибрано туристичну фірму „МАМ Інтернешенел", що займається запланованою поїздкою збірних в Україну. Одноголосно рішено, що ця фірма, яку очолює Марія А. Мурована, являється єдиною, що завідуватиме усіми справами поїздки з усіх стейтів Америки. В Канаді такі уповноваження має фірма Когута.

Виїзд спортовців і симпатиків заплянований на 19-го червня 1991 року з міжнародного летовища ім. Кеннеді в Ню Йорку. Поворот — 1-го липня ц.р.

В ході дальших нарад, якими проводив голова Мирон Стебельський, відбулися звітування поодиноких тренерів, з яких виходить, що вже майже завершено вибір збірних футболу (тренер Євген Чижович), тенісу (ланковий Юрій Савчак), шахів (ланковий д-р Орест Поповин). На становище перешкодженого Євгена Зиблікевича вибрано провідником плавацької збірної Марійку Бокало. Вкоротці будуть призначені тренери і провідники збірних жіночих і чоловічих відбиванки на місця Зенона Голембйовського і Олександра Поповича, які не зможуть взяти участи в цій події.

Розглянуто і продискутовано справи набуття репре-

(Закінчення на стор. 3)

СПІВАЧКА Й ПІЯНІСТ У БОСТОНІ

Бостон. — Після низки успішних концертів по містах Канади й ЗСА, виступить тут, у суботу, 16-го лютого, дуо — сопрано Лілея Волянська з Едмонтону, Канада, і піяніст Тарас Філенко з Києва, Україна, з багатою програмою, присвяченою 150-ій річниці народження Миколи Лисенка. Концерт відбудеться в залі української православної церкви св. Андрія, 24 Орчард Гілл ровд, у Джамейка Плейн, Масс. Крім вибраних вокальних та фортепіянових композицій М. Лисенка, серед яких є вперше виконувані на цьому терені Лисенкові перлини — мініятюри, артисти-музики виконають також твори композиторів — послідовників Лисенка, що його рік проголошено тепер ЮНЕСКО. Початок о 7:30 годині вечора.

„Нам треба поставити пам'ятник українській діяспорі!"

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Якось стало тепло на душі та радісно, коли ми почули такі слова з уст молодого адвоката та активного у теперішньому громадському житті Львова Юрія Колотія в часі його відвідин в Українському Народному Союзі.

Ю. Колотій в УНСоюзі під час різдвяної зустрічі.

Це було в навечір'я його повороту і тому ми з цікавістю поспитали з якими враженнями він від'їздить після свого першого перебування серед української спільноти в ЗСА. Наш гість без надуми відповів: „Український діяспорі належиться в Україні пам'ятник за це все, що вона зробила і втримала стільки років. Нам треба стати на коліна перед вами усіми, що ви — це старше покоління, яке було змушене залишити батьківщину — ніколи її не забули й зуміли виховати в любові до неї нові покоління. Я мав нагоду переконатися в тому, перебуваючи тепер деякий час серед цієї української громади, серед своїх одноліттів — професіоналістів".

Почути таке щире признання для нас та ще від молодої активної в Україні людини — не доводиться часто і ми вже привикли радше до критики, як до похвал, бо ми, українці, завжди дуже скупі на похвали, а особливо коли йдеться про своїх. Тому може й зворушили нас саме ці признання, що їх висловив Ю. Колотій, і тому з особливою сердечністю ми вели з ним розмову.

Молодий адвокат прибув до ЗСА на запрошення Українсько-Американської Асоціяції Адвокатів, щоб наладнати безпосередні зв'язки поміж адвокатами України та в діяспорі. Як він нас інформував, в часі розмов які він перевів, зокрема під час нарад асоціяції, обговорено точно майбутнє співпрацювання поміж цією органі-

(Закінчення на стор. 3)

„Імперія в кризовому стані", — каже Є. Лігачов в інтерв'ю

Москва. — Совєтський Союз нині підійшов „до вершини суспільно-політичної кризи за гостротою і маштабністю", „почалися відкриті запеклі атаки антисоціялістичних, антикомуністичних сил на основи нашого суспільно-економічного ладу". Так вважає колишній член Політбюра ЦК КПСС, а нині емерит Єгор Лігачов. Широке інтерв'ю з ним опублікувала у середу, 6-го лютого, газета „Советская Россія" — орган комуністів Російської федерації.

Є. Лігачов висловив думку, що на совєтській політичній арені „вже не йде мова про розмежування на правих і лівих. Чітко і ясно стає, що є сили, які виступають за соціялізм, і є сили, які штовхають нашу країну на шлях капіталізації, розвалу Совєтського Союзу". На його думку, це особливо добре видно на прикладі Прибалтики.

Вивести совєтське суспільство з кризи здатні, за словами Лігачова, Комуністична партія і обновлені Ради. „На жаль, — сказав він, — президент рідко звертається до сил партії і комуністів".

Оцінюючи нинішню діяльність Михаїла Горбачова, Лігачов сказав: „Безглуздо підозрівати, а тим більше обвинувачувати президента в диктатурі. Псевдодемократи почули впевненість президента у своїх діях, побачили загрозу своїм замислам розвалу країни і, згуртувавшись, кинулись на нього в атаку, обвинувативши в диктатурі... А якщо в чомусь і можна обвинуватити президента, то це, по-моєму, в лібералізмі, в недостатній твердості і в непослідовності".

Говорячи про совєтську зовнішню політику, Лігачов висловив думку, що її не можна розглядати через рожеві окуляри, про що, на його думку, свідчать події у Східній Европі. „Розпад соціялістичного ладу" там він розцінює „як велику поразку світового соціялізму". А об'єднання Німеччини розглядає як „поглинання" Східної Німеччини її західним сусідом — Західньою Німеччиною. Лігачов також констатував, що „Варшавський договір фактично розпався, сили соціялізму сильно ослабли, а сили імперіялізму, сили НАТО зміцніли".

На прем'єр-міністра Англії був замах

Лондон. — У четвер, 7-го лютого, зі задньої сторони резиденції англійського прем'єр-міністра на Давнінг стріт ч. 10, де в той час засідав спеціяльний військовий кабінет Джана Мейджора, вибухнула міна. Це кілька мін упало коло будинку міністерства закордонних справ. Три поліціянти і службовець міністерства були легко поранені. Міністер внутрішніх справ Кеннет Бейкер повідомив, що з мін, які впали коло будинку міністерства закордонних справ, вибухнула лише одна. Представник поліції твердить, що вибухнула лише та міна, яка була випущена на резиденцію прем'єра.

Стріляли із трьох мінометів, встановлених у фургоні, через полотняний дах, який зразу ж загорівся. Фургон стояв приблизно 100 метрів від резиденції прем'єра, на стоянці для автомобільних туристів. Водій фургона втік, вскочивши на мотоцикл спільника, який чекав на нього. Поліція за кілька хвилин очистила від перехожих місце події, побоюючись повторного обстрілу.

Вибухова хвиля вибила вікна у приміщенні, де відбувалося засідання військового кабінету. Засідання було перенесене в іншу залю.

Як заявив Дж. Мейджор, не зважаючи на те, що покищо ніхто не взяв на себе відповідальности за терористичний акт, він певнений, що це справа рук терористів з Ірляндської республіканської армії (ІРА).

Королева Єлизавета II, яка рідко порушує у своїх виступах поточні події, у промові на відкритті однієї з лондонських лікарень сказала, що, користаючи з нагоди, хоче передати терористам: тактика, яку вони вибрали, не приведе до успіху.

У СВІТІ

ПРОКУРАТУРА В МОСКВІ розпочала справу проти совєтського парляментариста і мільйонера Артема Тарасова, якого органи державної безпеки, тобто КҐБ, підозрівають у спекуляції, нелегальної торгівлі валютою. Також телевізійна програма „Врем'я" поінформувала своїх глядачів, що Тарасова підозрівають у порушенні валютних законів. Біда тільки в тому, що ані прокуратура, ані навіть КҐБ покищо не можуть притягнути Тарасова до судової відповідальности, навіть на підставі пофальшованих обвинувачень, які дуже часто стосуються в совєтському судівництві, бо він користується імунітетом члена Верховної Ради Російської Федерації і є близьким приятелем Бориса Єльцина. Тижневик „Комерсант" підозріває, що КҐБ і прокуратура керуються політичними мотивами, або вони цілком не орієнтуються в тонкощах міжнародних валютних операцій. Прихильники Єльцина твердять, що головне вістря кампанії звернене проти системи вільного ринку, яку помалу, але систематично вводять в РСФСР Б. Єльцин у противагу до диктаторської системи центру, що її тепер підтримує Михаїл Горбачов.

АГЕНТСТВО АССОШЕЙТЕД Пресс повідомляє, що іракський диктатор наказав мобілізувати до армії також чужинців, колишніх робітників з Єгипту і Судану. Тих, що відмовлялися, розстріляли, а тіла багатьох пересилали демонстративно до Єгипту. Міжнародна конфедерація вільних профспілок заявила, що робітників з Бенгладеш іракці заставляють копати охоронні рови для армії. У з'вязку з тим з Іраку хочуть виїхати майже півмільйона єгиптян, йорданців, палестинців, суданців і бангладешців, але іракська поліція і армія ставлять всякі перешкоди, щоб не допустити до масової втечі.

ПАРТІЙНИЙ ІДЕОЛОГ Совєтського Союзу Ніколай Мойсеєв, керівник управління наземних військ (піхоти), різко скритикував антивійськові настрої в країні. На його думку до посилення цієї атмосфери причинився голова Верховної Ради Російської Федерації Боріс Єльцин у зв'язку з подіями у Прибалтиці. Єльцин закликав вояків росіян не стріляти до цивільного населення і взагалі не застосовувати насильства. Виступ Н. Мойсеєва треба зараховувати до каґебівської пропаґанди зверненої проти Б. Єльцина, яка тепер посилено ведеться в СССР, кажуть політичні спостерігачі.

Р. ЧЕЙНІ ПЕРЕДБАЧАЄ ГРОМАДЯНСЬКУ ВІЙНУ В СССР

Вашінгтон. — Секретар Департаменту оборони З'єднаних Стейтів Америки Ричард Чейні, виступаючи перед збройненою Комісією в Палаті Репрезентантів заявив, що він серйозно сумнівається, чи взагалі колинебудь буде підписаний договір ЗСА з Совєтським Союзом про зменшення стратегічної атомової зброї та скорочення збройних сил. Приблизно в цьому самому дусі висловилися також секретар Державного департаменту Джеймс Бейкер, але виступ Р. Чейні звучав більш конкретно і переконуюче.

„Ми повинні рахуватися з дуже напруженою й непевною ситуацією в СССР, — заявив Р. Чейні, — можливістю погіршення не тільки економічної ситуації і урядової нестабільности, але навіть з громадянською війною на території Совєтського Союзу, про що говорять навіть між собою теперішні керівники імперії. Перспективи взаємної контролі розброєння є дуже сумнівними під теперішню пору".

Чейні погоджується, що можливості зовнішньої експансії Москви дещо зменшилися, але СССР все ще витрачає на озброєння непропорціонально великі суми свого національного прибутку. Крім того, як виглядає із спостережень і повідомлень дипломатів, кореспондентів і розвідки, СССР досі не знищив ані одного танка, а заборонену договорами зброю, ракети середнього і близького засягу, перекидає за Урал де вже зачується Европа і розпочинається азійська частина імперії. Обидва американські відповідальні політики, Бейкер і Чейні, признались, що політика перебудови і демократизації, яку раніше підтримував сам Михаїл Горбачов, цілковито припинилась, а теперішнє керівництво, сам Горбачов, генералітет армії, міністерство внутрішніх справ і КҐБ, все сильніше й сильніше прикручують гайки і повертають цілу державну систему до централістичного керівництва, викликаючи незадоволення такою політикою не тільки у 15-ох совєтських республіках, але також за кордоном, в тому числі в ЗСА.

У зв'язку з цим в недалекому майбутньому може відновитись стратегічна небезпека зі сторони Совєтського Союзу, якщо якісь сили не прикоротять розгул імперських фашистів, які опанували ситуацію не тільки в Комуністичній партії, але в першу чергу в армії і КҐБ.

„Я можу передбачити економічний спад в СССР, — заявив Р. Чейні, — який без сумніву створить атмосферу загального незадоволення і спротиву, засяг якого ще тяжко тепер передбачити, але про ці речі говориться сьогодні голосно і відкрито в СССР і ніхто, навіть сам М. Горбачов, не виключає громадянської війни. Не може бути жодного сумніву, що совєтська економіка стоїть напередодні цілковитого занепаду і хаосу. Залишається тільки питання коли вона остаточно розвалиться".

Виступаючи після Р. Чейні шеф об'єднаних штабів армії ген. Колін Повелл підтвердив, що совєтська воєнна машина залишається основною воєнною загрозою. „СССР залишається одинокою країною в світі, яка на протязі півгодини може знищити З'єднані Стейти Америки", — сказав Повелл. В Москві покищо спокійно прийняли виступ державного секретаря ЗСА. Очевидно, реакції на виступ Чейні і Повелла ще немає.

Відповідальні за безпеку і збройні сили ЗСА особи почали застановлятися чи ЗСА повинні якраз тепер зменшувати витрати на озброєння, коли ще не зникла загроза експансії зі сторони комуно-московських імперіялістів.

В АМЕРИЦІ

ЗГІДНО З ТВЕРДЖЕННЯМИ кількох службовців Уряду президента Джорджа Буша, минулої осені терористична група з осідком у Сирії вбила двох або трьох тайних агентів, які працювали в користь Ізраїля, маскуючись членами у цій групі. Сталося це дуже скоро після того, як Уряд ЗСА передав Дамаскові відомості про діяльність терористичних груп на території Сирії. Жодних доказів про поєднання цих двох фактів немає, але американські експерти уважають, що терористи в якийсь спосіб отримали згадані інформації та використали їх на те, щоби викрити тайних агентів у своїх рядах.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Уряду президента Джорджа Буша заявили Конгресові в середу, 6-го лютого, що пропозицію президента Буша про боротьбу зі смертністю немовлят у 10 великих містах ЗСА вони наміряються фінансувати зменшенням фондів на інші програми, що спрямовані на допомогу вагітним жінкам, вбогим дітям і бездомним. У своєму листі до Конгресу д-р Луїс Салліван, секретар Департаменту здоров'я та людських послуг, написав, що плянується взяти 24 міл. дол. з фондів громадських центрів здоров'я та 34 міл. дол. з існуючих центрів материнсько-немовлячих послуг здоров'я. Спрямовуючи ці федеральні фонди до міст з гострою потребою охорони здоров'я, Уряд сподіється, що принайменше на 50 відсотків зменшиться смертність немовлят.

У ВАШІНҐТОНІ, ЗВІТУЮЧИ перед Конгресовою комісією закордонних справ, державний секретар Джеймс Бейкер вперше накреслив післявоєнні пляни для околиць Перської затоки, передбачені Урядом президента Дж. Буша. У цих плянах передбачається дальшу ролю американських військових частин і правдоподібно міжнародну допомогу для відбудови іракської економіки. Хоча Дж. Бейкер нічого не уточнював, то можна буде відчути що будь-яка повоєнна допомога для відбудови Іраку буде тісно пов'язана з усуненням від влади теперішнього президента Іраку Саддама Гуссейна. Бейкер також підкреслив, що будь-які післявоєнні пляни в цих околицях мусять опиратися на п'ятьох стовпах-засадах. Найперше це буде мирне співіснування країн цієї околиці, після того треба буде підписати договір про контролю зброї, дальше йдеться про пляни економічної відбудови, відновлення зусиль для порозуміння між Ізраїлем і палестинцями, а вкінці Америка мусить виробити нову стратегію для зменшення своєї залежности на імпортовану нафту.

У СЕРЕДУ, 6-ГО ЛЮТОГО, летунська лінія Пан Америкен дещо змодифікувала свою заборону про подорожування іракців її літаками. Ті особи іракського походження, що мають статус постійних мешканців ЗСА, могтимуть подорожувати літаками лінії Пан Американ. Тобто ті громадяни Іраку, які мають американські візи, але не мають прав постійних мешканців ЗСА не зможуть подорожувати літаками вищезгаданої летунської лінії. Пан Американ відмовилась від будь-яких додаткових вияснень чи коментарів у цій справі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Кінець комунізму в Італії

Жовтнева революція у Москві 1917 року знайшла з усіх західніх країн найбільший відгук в Італії. Італійський фашизм Беніта Муссоліні був реакцією на могутній комунізм. Комуністи відплатилися Муссоліні під кінець Другої світової війни, схопивши його під час його втечі до Швайцарії,і, познущавшись, повісили його догори ногами. 70 років Комуністична партія Італії була другою найсильнішою. Коли захитався комунізм на Сході Европи, — французькі й італійські комуністичні лідери пробували врятувати комунізм так званим „еврокомунізмом", — щось на подобу „комунізму з людським обличчям" Александра Дубчека у свій час у Чехо-Словаччині. Спроба не вдалася. Еврокомунізм збанкрутував. У минулому тижні відбувся в Ріміні (місто, яке ввійшло в новітню історію України, як місце з таборами вояків Першої Дивізії УНА) — чотириденний партійний конґрес Компартії з участю делеґатів від півтора мільйона членів. Закінчився конґрес відкиненням комуністичної партійної назви й відреченням від червоного прапора. На пропозицію партійного лідера Ахілле Окчетто Комуністична партія перезвала себе на „Демократичну партію лівиці". За партійний символ прийнято дубовий листок. Щоб хтось не подумав, що під новою фірмою буде надалі зберігатися комунізм, як це сталось в Болгарії, — проголошено програму з такими цілями, як боротьба за очищення довкілля і проти наркотиків. Названий вгорі партійний лідер у своїй промові цитував Папу Івана Павла II і промовчав Карла Маркса й Леніна. Щоб підкреслити свою опозицію супроти найсильнішої Християнсько-демократичної партії, — натавровано участь Італії у війні Америки й міжнародної коаліції проти Іраку й проголошено вимогу відкликати з вод Перської затоки п'ять італійських військових кораблів.

Повідомляючи широко про ту подію, яка є новим ударом по Ґорбачову, який конвульсійно тримається титулу генерального секретаря Компартії СССР, „Ню Йорк Таймс" з 4-го лютого коментує, що компліменти на адресу Папи за його антивоєнне становище були націлені на здобуття прихильности в католицьких колах Італії. Комуністична партія мала все ще півтора мільйона членів, бо вона вже давно засудила марксизм у економіці з державним монополем на продукцію й розподіл. Італійські комуністи таврували колективізацію сільського господарства і були вірні не ідеології комунізму, а традиції партійного членства. Невелика частина делеґатів конґресу не погодилися на ліквідацію Компартії і демонстративно вийшла із залі, заповівши, що створить нову партійну організацію. Це вже не матиме політичного значення. Найбільшим авторитетом в Італії втішається таки Святіший Отець, якого шанують і яким пишаються всі італійці — віруючі католики чи не віруючі. Нема сумніву, що Католицька Церква з її теперішнім Вселенським Патріярхом чимало причинилася до ліквідації комунізму у тій латинській країні, спадкоємці античної римської імперії.

Християнсько-демократична партія в Італії, хоч найсильніша, проте за італійською системою пропорційного представництва у парляменті не має стільки мандатів, щоб обійтись без коаліції з дрібними, політично маловартісними партіями. Цікаво, як вийдуть найближчі вибори — як нарід зареаґує на самоліквідацію Компартії і її трансформацію на щось на зразок соціялдемократії. Зі загальнолюдського становища і з погляду сучасної ситуації у світі перехід комунізму в Італії до історії — це подія дуже позитивна. Вона ще раз підкреслює аномалію зберігання Комуністичної партії в СССР з упривілейованим становищем у створеному Ґорбачовим „парляменті", — бо це злочинний анархронізм.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ заявив, що, не зважаючи на теперішню політичну ситуацію в Москві, він думає, що Міхаїл Ґорбачов має дальше сильну контролю та що Совєтський Союз „ніколи більше не повернеться до тоталітарного замкненого суспільства з часів холодної війни". Ці свої міркування він висловив на пресовій конференції минулого вівтірка у Білому Домі. На питання кореспондентів про чим-раз більші впливи військовиків на

Михайло Кучер

ҐОРБАЧІВСЬКІ ГОЛУБИ МИРУ НА ПРИБАЛТИЦІ

Велика західня преса, хоч затурбована війною в Перській затоці, звернула увагу на криваві події на Литві та Латвії і назвала їх кінцем перебудови та гласности. Шеварднадзе, відмовляючись від становища міністра закордонних справ СССР, Ґорбачова особисто диктатором не назвав, але диктатором назвала Ґорбачова преса світу.

Ґорбачов і ціла його кліка наввипередки запевняють, що не він наказав кривавий терор армії на Литві та Латвії, що це була „самовільна", не узгоджена з Центром акція совєтського генерала. Залишається тільки, щоб світ повірив брехні, але світ не повірив. Західня преса одноголосно впевняє, що Ґорбачов хоче тримати СССР політично цілим ціною крови і смерґей тих, які хочуть політичної самостійности.

Відтепер перебудова-гласність у редакції Ґорбачова тримаються на армії, КҐБ і „спецназах" (на загонах „спеціяльного призначення), які немилосердно б'ють і калічать безборонних людей.А завтра можуть наповнитись табори смерти новими „ворогами народу". Хоч люди в СССР себе тішать, що ані МВС, КҐБ і „спецназ-и" вже того зробити не в силі.

Згідно з Ґорбачовим, нобелівським лавреатом миру, — кров лилася не тільки в Литві та Латвії, де її викликали, мовляв, литовці та лотиші, які перші буцім то почали стріляти до совєтської армії... Але дійсну правду бачили і фотографували закордонні журналісти. Наказ стріляти дав не „місцевий" совєтський генерал, як твердив Ґорбачов, але таки він сам. Так на практиці виглядає Ґорбачова „нове мислення". Згідно з доктриною „застійної" доби Брежнєва, яка й досі,як переконуємося, діє в СССР, Литовська комуністична партія запросила совєтську армію, бо їй та цілому російському населенню в Прибалтиці загрожувала небезпека опинитись на становищі громадян другої чи навіть третьої кляси. І совєтська армія „самовільно" — послухала, стріляла та розчавлювала танками мирних громадян Прибалтики в обороні Комуністичної партії і загрожених не-балтійців...

До Литви та Латвії кров у СССР лилася в Казахстані у грудні 1986 року, в Грузії — у квітні 1989 року, в Узбекістані — в серпні 1989 року, в Азейбайджані — в січні 1990 року, в Таджикістані — у лютому 1990 року.

Всі ті події не мали більшого розголосу за кордоном, бо Ґорбачов заборонив в'їзд у названі республіки незалежним журналістам, та й мало Захід цікавиться, на жаль „внутрішніми справами" СССР. Все таки прийшли відомості з Азербайджану, що до місцевих шпиталів привозили тіла розчавлених танками людей так, що не можна було пізнати вбитих. Також вже є відомості, що у згаданих випадках вбито армією двісті людей, багато сотень поранено і 500 арештовано за участь у мирних демонстраціях. Наприклад, у Казахстані, демонстранти кидали тільки каміння, в Грузії співано національний гимн, і за це тільки армія кидала в демонстрантів ґазові бомби.

В Таджикістані та в Узбекістані демонстранти взагалі були без зброї і без каміння.

Демонстрації в Литві проходили в інших умовах. Були присутні чужі журналісти, які фотографували події. Враження були жахливі. Ґорбачов не зможе замаскувати брутальности і терору армії та скрити правду від народів СССР і цілого світу. Сам вираз „Союз" — це вже гірка іронія: себто Союз — його цілість — під охороною танків. Ґорбачов також врешті не зможе уникнути відповідальности за криваві випадки, впевняючи, „ми тільки ловили тих, хто уникав військової служби".

Зустріч „на вершинах" у Москві між Ґорбачовим і президентом ЗСА не відбудеться тепер, бо дату відсунено, очевидно, під впливом подій у Прибалтиці. Конґрес погрожує поставити вето на економічну допомогу Москві. Европа вже зареаґувала на терор у Прибалтиці у чесний спосіб — припиненням економічної допомоги. Громили і вбивали литовців та лотишів совєтські десантські війська, так звані „чорні берети", або в народі — „совєтські есесівці".

Для Ґорбачова вже настав час одвертого терору. Військо і КҐБ вже вийшли на арену і їм дана головна роля. Такі відомості Кремль доручив довести до відома населення Балтійських країн, командуючому Прибалтійським воєнним округом генерал-полковникові Федору Кузьміну. З наказу міністра оборони СССР Д. Язова, в Прибалтику було

(Закінчення на стор. 3)

Лев Яцкевич

СОВЄТСЬКІ МАЙЖЕ МІЛЬЙОНЕРИ

Чи існують совєтські мільйонери ? Це питання скидається на абсурд до часу, коли в Москві не шугне повз вас совєтська пара в чорнім Мерцедесі, водій якого одягнений в білі рукавички, а його компаньйонка — в зелений велюровий капелюх фірми Діор.

Про існування мільйонерів СССР інформує, з певною дозою гордости, тижневик „Московские новости", подаючи навіть професії, з яких здебільшого такі мільйонери рекрутуються: письменники, образотворчі мистці, композитори, фільмові зірки та продуценти.

І хоч як дивно це звучить, в Совєтському Союзі немає обмежень законом для нагромаджування приватного майна, за вийнятком застереження, що для тієї мети „не можна використовувати 'людину'". І на тому основується „велика різниця" поміж західнім та совєтським мільйонером, — пояснюють згадані вже на початку „Московские новости".

Добитися приватного майна становить, до речі, мрію кожного мешканця Совєтського Союзу... Звичайно, кожний совєтський громадянин може успадкувати майно навіть від тети чи вуйка з Америки, чи з Канади у вигляді вартісних образів, землі чи будинку. Він може також знайти якусь цінну річ або гроші й затримати собі 25 відсотків від їх вартости. Звичайно можна теж заощадити, але не в колгоспі! Хоч дехто впевняє дуже сумнівну річ, що й серед колгоспників можна зустрінути... багатих людей. Таку „казку" розповідають „Московские новости", що один колгоспник, з найменням Дам'ян Головатий, зложив у 1942 році на книжечку ощадности 100,000 рублів (приблизно 50,000 дол.). На жаль, ця московська газета не подає, яким шляхом цей селянин добився до цього великого грошового майна, і чи його залишили. Але, крім ощаджування, існує ще багато інших можливостей добитися в СССР багатства. Одна з них — добра номенклятурна посада, з якою пов'язані не тільки обов'язки, але й привілеї з можливостями добрих прибутків. Та найбільші матеріяльні користі приносять ще й сьогодні незаконні дії, або так зване ошуканство.

Тому для швидкого збагачення деякі кмітливі люди створили в комуністичній системі приватні крамниці, а навіть фабрики, які буйно процвітають з уваги на хронічну нестачу на ринку товарів першої потреби. В 1978 році совєтська преса повідомила про смерть червоного мільйонера Федора Баліна, що добився великого майна на „м'ясній спекуляції".

Багато таких капіталістичних підприємців мають навіть свої власні банкові конта за кордоном. Між 1970 та 1979-им роками урядовці міністерства рибальства експортували тихцем (до власних кишень) кав'яр. Прибутки з цього „лівого" підприємства вони льокували в швайцарських банках. Деякі багатії (якщо вірити „Московским новостям") добиваються великого майна в адміністрації колгоспів, шляхом „подвійної бухгальтерії", але це байка, очевидна. Інакша справа з міськими фахівцями. Нещодавно один директор фабрики харчових продуктів у Ленінґраді був заарештований за присвоєння за два роки 3,400 фунтів масла, двадцяти тонн цукру та 60 тисяч яєць, що на чорному ринку принесли йому майже фантастичну суму грошей.

Але найдивніше те, що совєтські мільйонери переважно не ховають свого багатства, а навпаки вони хизуються ним і в хаті й на вулиці.

Упривілейовані такі нобагатьки льокують своє майно в автомобілях, наприклад — у Москві вони роз'їжджають по вулицях приватними Мерцедесами, Поршами та Кадиляками, ціна яких значно більша в СССР, ніж на Заході.

Але найбільшу увагу на себе звертають дуже високі ціни ювелірних виробів. Вистане станути перед виставовими вікнами деяких ювелірних крамниць на вул. Ґорького в Москві, щоб переконатися, що в СССР є й небідні люди, бо є такі, які спроможні заплатити за малесеньку пляшечку закордонної перфуми 300 долярів. Або взяти до уваги т. зв. „комісові крамниці", що спеціялізуються у продажу оказійних предметів. В цих крамницях можна купити брилянтовий перстень за 5,000 долярів, золоту чорнильницю, інкрустовану шляхетними каменями, за 10,000 долярів, або чудесно виготовлену пекторалю з 18-каратового золота за 15,000 рублів (25,000 долярів).

В деяких апартаментових домах у Москві чи Ленінґраді можна зустрінути дорогі античні меблі (заграбовані в окупованих совєтами країнах Заходу, як воєнне відшкодування), а в нічних клюбах, до яких має вступ тільки обмежена кількість упривілейованих членів, можна забавитися не гірше, ніж у паризькому „Мулєн Руж" та дістати найдобірніші напої: скачі, лікери, коньяки та шампанське майже з цілого світу.

Як це не дивно для „пролетарської" країни, але правління Совєтського Союзу не старається затаювати всі ці аспекти . До речі, навіть урядова совєтська газета „Правда" признає, „що гроші відчиняють в Совєтському Союзі неодні двері"! А ще дивніше те, що совєтська людина з вулиці не дивується зовсім тому, що деякі люди багатіють, і не збирається кидати на них каміння. Такий собі власник авта „Москвич" сходить покірно з дороги люксусовому „Мерцедесові" чи великій гордій „Чайці". Бо ніхто ніколи не знає, що кожному з них може принести життя? І навіть звичайний пролетар в СССР вірить, що його задушевна мрія забагатіти здійсниться, зацвіте колись квітом дійсности так, як це трапилося нещодавно отакому собі совєтському урядовцеві, який одружився з „найбагатшою жінкою світу", тепер вже покійною — Христиною Оназіс, дарма, що це подружжя було короткотривале! Стати багатим — це бажання дуже людське і воно близьке і американцям, що купують льотерійні квитки, і підсовєтським людям.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про рівноправність і її брак

Минулого тижня рівноправність жінки зробила ще один історичний крок вперед. У недовгій ще війні західніх держав з Іраком потрапила у полон перша жінка — вояк із ЗСА. Наразі доля її зовсім невідома, а передусім зовсім невідома реакція Саддама Гуссейна на схоплення жінки, можливо зі зброєю в руках. І взагалі, як зареаґує арабський світ, у якому емансипація жінки ще дуже а дуже позаду? Для західнього світу це, однак, доказ, що в американській спільноті жінка станула справді нарівні із мужчиною у цій несподіваній війні. Як пишуть американські часописи, сьогодні у Перській затоці вже їх є 27,000 у військових одностроях на різних можливих постах. Значить, щодесятий американський вояк — це сьогодні жінка. Ми бачимо їх у телевізійних передачах, бачимо тих, що від'їжджають до Савді Арабії, прощаючись із дітьми, часто зовсім маленькими, а навіть прощаючись часом із своїм чоловіком. Як ставиться американське населення до цієї еволюції жіночої рівноправности, ми не знаємо. Припускаємо, що ставлення дуже різне. Але рівноправність жінок дійшла тут у нашій прибраній країні вже до такого ступеня, що справді ніхто не дивується ніяким завданням, що їх виконують жінки, чи у професійній праці, чи політичній і, як кажуть, — вже давно час, щоб жінка стала як не президентом країни, то принаймні віцепрезидентом.

Отже перша воєнна полонена вже є. А коли кожного дня можуть початися воєнні дії також на суші, а не лише у повітрі як досі, — то можемо бути психічно приготовані на те, що жінки-вояки будуть стріляти нарівні із своїми товаришами зброї і... не будуть при цьому замикати очей. Отже, в ЗСА рівноправність пішла стомилевими кроками швидко вперед і її завернути вже не можна.

Те, що сталося минулого тижня, і реакція американської преси та публічної опінії мимоволі насунула нам порівняння із рівноправністю жінок у нашій спільноті, а радше — доволі дивним її розумінням. Бо, коли подумаємо, що ЗСА ще давно не існували, як в Україні вже панувала сильною рукою княгиня Ольга, — то здавалося б, що у нас жінки повинні були дотепер дуже далеко зайти, навіть перед чоловіків.

А тим часом бачимо, що зовсім так не є. Зокрема в останньому році, коли ми знову краще могли поглянути на нашу батьківщину, її після стількох років відвідавши. Ми завважили, як там, помимо соціялістичного режиму, що деклямує про рівноправність всіх і вся, — залишилося далі поняття, що жінка мусить стояти принаймні один крок за мужчиною, якщо не два. З поблажливою усмішкою вияснювано нам, що, наприклад, жінки-журналістки є радше для „прикраси редакцій"; у новостворених на зразок діяспори молодечих чи інших організаціях дівчата та жінки не відограють ніде провідної ролі; а коли була велика і святочна зустріч учасників III Світового Конґресу Українських Лікарів із інтелектуальною українською елітою, серед письменників і політиків, що сиділи на подіюмі, не знайшлося місця ні для однієї жінки. Коли присутні учасниці запротестували, то покликали до президії одну, але... не вистачило для неї крісла.

Не краще діється і тут серед нас у діяспорі. Ось саме недавно вибирали провід важливої нової організації, де жінки відограють ключову ролю, і знову не подумав ніхто із наших „батьків народу", що в головному проводі повинна бути принаймні одна жінка. Коли вкінці додумалися, то припала їй постійна роля, дуже характеристична для нашої спільноти, роля... вічної секретарки.

Ми не хочемо завертати назад час і вести за права жінки боротьбу, яка вже давно у світі стала пережитком, але так виглядає, що наша жінка вже віками їде драбинястим возом, коли американки зуміли за двісті років летіти ракетами на місяць.

О-КА

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Володимир Стеник, Львів

У ПЕРЕМИШЛІ СЕРЕД ЗЕМЛЯКІВ...

Під таким заголовком у випуску з датою 26-го червня 1990 року в газеті „Молода Галичина" появився цікавий репортаж, присвячений вшануванню пам'яті жертв Пикулицького концтабору з періоду українсько-польської війни в 1918-20 роках. Ред.

В місті Перемишлі для відновлення давніх традицій — вшанування пам'яті жертв Пикулицького концентраційного табору періоду українсько-польської війни 1918-1920 років — побувала велика група львів'ян із товариства „Надсяння". У складі групи були хорові колективи „Гомін", „Горлиця", театр „Не журись", гурт Кульчицького, ансамбль народних музик із Дрогобича, а також артисти львівських театрів. Була і офіційна делеґація у складі голови Львівської обласної Ради народних депутатів В. Чорновола, голови обвиконкому С. Давимуки, голови міської Ради Львова В. Шпіцера, депутатів Є. Гринів, М. Гориня, В. Парубія, О. Чабана, В. Середи, І. Геля та інших.

До Перемишля з'їхались українці, розселені внаслідок операції „Вісла" по усій території Польщі, в їх числі — хоровий ансамбль учнів українського ліцею із міста Лігніца. Прибули також представники української діяспори з ЗСА, Канади, Австралії, Німеччини і Чехо-Словаччини.

Львів'яни приїхали на автобусах, прикрашених національними синьо-жовтими і біло-червоними прапорами. Мешканці Перемишля зустрічали нас привітно і з великим зацікавленням. Особливо теплою була зустріч в Народному Домі, який очолює енерґійний В. Сидор.

10 червня, у першу неділю після Зелених свят (згідно з довоєнною традицією) в гарнізонному костьолі „Серця Ісуса" (українські церкви покищо не передано в користування українцям) відбулася Свята Літургія в пам'ять жертв Пикулицького табору. Великий костьол і прилеглі до нього вулиці заповнили тисячі людей.

Після панахиди зформувалася багатотисячна могутня процесія з церковними хоругвами, прапорами, вінками, що вулицями древнього княжого Перемишля попрямувала на Пикулицький цвинтар. Цей похід мені повністю нагадував передвоєнні. Дорогою до нього приєдналася велика група людей із Нижанкович та інших районів перемишлянської землі.

Коли ми прибули на цвинтар, то з великою радістю зазначили, що пемиські українці майже повністю відновили і впорядкували його. Встановлено новий великий залізний хрест. Усе це безкоштовно, завдяки праці перемиських українців під керівництвом братів Сидорів.

Відкриття цвинтаря розпочалося з посвячення могил і хреста. Його провели священики Греко-католицької і Православної Церкви. Вони тут виявили єдність і зголу, що так потрібна сьогодні нашому народові. Після освячення відправлено панахиду в пам'ять жертв-мучеників, які знайшли вічний спочинок в пикулицькій землі. А лежать там наші земляки зі Східньої і Західньої України. Патріотичні проповіді виголосили отці обох церковних конфесій.

Потім відбулася громадянська панахида. Тепло зустріли присутні виступи Вячеслава Чорновола, депутатів Є. Гринів, В. Шпіцера, І. Геля та ін. Голова товариства „Надсяння" В. Середа, скульптор П. Дзиндра відкрили пам'ятну дошку, вмуровану в підніжжя хреста „Борцям за волю України". Промови чергувалися з художніми виступами. Особливо успіх мав артист театру імені М. Заньковецької С. Максимчук, який прочитав пролог до „Мойсея" І. Франка. У виконанні С. Степана прозвучала над полями Пикулич призабута народна пісня „Чорна

приєднувалися до слів „Боже, нам єдність подай".

Увечері того ж дня відбувся великий концерт львівських мистців; особливим успіхом користувався гурт О. Кульчицького. Мешканці Перемишля щиро дякували львів'янам за ті хвилюючі незабутні хвилини, які вони вперше пережили за всі останні післявоєнні роки.

А в переддень пикулицьких святкувань на старому цвинтарі села Млини відбулося відкриття і посвячення відновленої могили відомого українського композитора М. Вербицького, автора музики національного гимну „Ще не вмерла Україна". Хорові капелі „Гомін" і „Горлиця" при активній участі всіх присутніх заспівали мад могилою композитора національний гимн „Ще не вмерла Україна".

Того ж дня на перемиському цвинтарі у присутності великої кількості людей відбулася панахида на могилі відомої української поетеси Уляни Кравченко-Юлії Шнайдер. І знову промови, вірші, пісні...

Увечері в переповненій залі Українського Народного Дому відбувся великий концерт і зустріч львівських депутатів з громадськістю Перемишля. Голова Міської Ради В. Шпіцер розповів про проблеми нової демократичної Міської Ради, В. Базів говорив про перипетії навколо нової газети „За вільну Україну", художникові Е. Миську довелось укотре відповідати на запитання про пам'ятник Т. Шевченкові у Львові. Зацікавили присутніх і питання, які обговорювалися на офіційній зустрічі з воєводами Перемишля і Кросна. На ній йшла мова і про справи українців в Перемишлі (передача церков, організація українських шкіл, товариств, взаємних економічних зв'язків та ін.). Воєводи цікавилися життям польської громадськости на Львівщині. Вирішено відкрити нові школи, передати польській громаді деякі костьоли, серед них і костьол св. Ельжбети у Львові.

Відчувалося, що мешканці Перемишля дуже цікавляться нашими справами, уважно спостерігають за дебатами на сесіях обласної і Верховної Ради. Схвилювала їхня турбота про чорнобильську трагедію. Вони звернулися до В. Чорновола з пропозицією прийняти на літнє оздоров-

УКРАЇНА БАГАТА, АЛЕ ЗАНЕДБАНА. ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ СТАТИ НА ВЛАСНІ НОГИ. ПЕРЕШЛІТЬ ВАШУ ДИВІДЕНДУ І ПОЖЕРТВУ НА ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

ФРАНСІСКО ОРДОНЄЗ, міністер закордонних справ Еспанії, який тимчасово виконує також функцію голови комітету міністрів Европейської Ради, прибув до Варшави і там зустрінувся з прем'єр-міністром Польщі Яном Кшиштофом Бєлецьким. Обидва політики обговорювали справу нової ситуації в Польщі. Ордонєз високо оцінив вклад Польщі у демократичні перетворення у Східній Европі. Згідно з опінією еспанського міністра, Польща веде перед у процесах визволення і демократизації Сходу.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ Польщі відцеадмірал Пйотр Колодзєйчик заявив в інтерв'ю з кореспондентом газети „Жицє Варшави", що Польща буде в майбутньому притримуватись політики невтралітету. Міністер підкреслив, що Північно-Атлантійський Оборонний Союз (НАТО) відмовився розширити склад свого членства і не дуже погоджується, принайменше під теперішню пору, приймати у членство східньоевропейські країни, які ще недавно були під політичною і військовою домінацією Совєтського Союзу, а більшість з них ще формально належать до Варшавського Пакту. Колодзєйчик заявив, що СССР, не зважаючи на його внутрішні проблеми, залишається великодержавою і Польща зацікавлена в підтримуванні добросусідських відносин з ним. В тому самому часі Польща не вважає себе більше союзником СССР.

У СВОЇХ ОКРЕМИХ звітах арабсько-американські та жидівські організації подали, що злочинства пов'язані з ненавистю до арабів і жидів дуже збільшилися впродовж 1990 року. Обидві групи кажуть, що немає якоїсь одної причини для такої поведінки супроти цих обидвох угрупувань американських громадян, одначе одні та другі стверджують, що початком цього зла були і дальше є напружена ситуація та існуючі воєнні дії в околицях Перської затоки. До прослідження цієї справи вже навіть втягнено ФБІ.

Заслужене вирізнення

В інформаційному листку Стейт Стріт банку на Стетен Айленді, серед інших вісток про внутрішні справи цієї установи, є замітка про Марію Гірак, яку вирізнено серед працівників за її бездоганну працю та добровільну допомогу співробітникам. Завідуючий відділом Том Донагю, сказав, що Марія кожночасно є готова допомогти іншим своїм знанням і досвідом, не зважаючи на те, що має сама відповідальну парацю.

Марія Кобрин-Гірак та її двоє дітей Юрій та Галина Гіраки є членами 130-го Відділу Українського Народного Союзу. Вона є донькою громадського активіста Атанаса Кобрина.

„Нам треба..."

(Закінчення зі стор. 1)

зацією і Незалежною Асоціяцією Адвокатів в Україні. Рішено перевести в другій половині року світовий конґрес наших адвокатів в Україні із евентуальними місцями нарад Київ-Львів-Харків-Ужгород.

Підготовчий комітет такого з'їзду очолив, як нас інформує Ю. Колотій, адвокат Володимир Лупань з Бостону, а в Україні організаційний комітет мав створитися у січні, найпізніше в лютому, у Львові, де є ціла група молодих активістів з адвокатської професії.

Ю. Колотій з певною скромністю, але й радісно, повідомляє, що він був на надзвичайному засіданні адвокатів ЗСА єдиним у справі з'їзду делеґатом з України і також першим, що його прийняли у члени Українсько-Американської Асоціяції Адвокатів. Наради були для нього дуже цікаві, а завдяки сердечному прийнятті тутешніми колеґами, він мав нагоду багато дечого побачити, пізнати людей та відвідати українські та американські установи. В Клівленді, де він перебував найдовше, Ю. Колотій мав нагоду зустрітися з американськими адвокатами і вияснити їм проблеми України, якими вони були дуже зацікавлені. Мав він також нагоду дати інтерв'ю клівлендському щоденникові „ПлейнДілер", а у Філядельфії до американської адвокатської преси завдяки заходам адвоката Андрія Филиповича. Була також можливість говорити та вияснити великі різниці, які існують поміж становищем адвокатів в Україні і ЗСА.

Перебуваючи в Клівленді, Ю. Колотій перевів розмови з тамошнім відділом Українсько - Американських Ветеранів і його головою Романом Раковським, тому що сам є членом з'єднання українських ветеранів афганістанської війни. Там він дістав запрошення, щоб у черговому році представник українських ветеранів з Афганістану був учасником з'їзду українських ветеранів в ЗСА і дуже радо його прийняв.

Як представник Товариства „Лева" у Львові, Ю. Колотій мав зустріч також з пластунами у Клівленді. Він теж зацікавлений українським шкільництвом.

Повний вражень, повний приємних споминів Ю. Колотій повертався до свого рідного Львова.

Шкода, що короткий час нашої розмови, яка відбувалася в часі товариської різдвяної зустрічі в Українському Народному Союзі не дав нам нагоди говорити ширше та послухати більше думок про теперішню ситуацію нашого рідного міста, як також про нові ще не використані можливості простягнути йому від нас помічну руку.

Але можна бути спокійним за долю нашого рідного Львова, коли вона сьогодні в руках таких відповідальних, професійних та громадсько думаючих осіб, як адвокат Ю. Колотій.

„МАМ Інтернешенел"...

(Закінчення зі стор. 1)

зентативних одностроїв та інвентаря для збірних, для чого під сучасну пору проводиться посилена збіркова акція. Провід УСЦАК оцим закликає усі спротові осередки, прихильників спорту та усі українські установи позитивно відгукнутися на просьбу допомогти вивінувати збірні до їх поїздки в Україну.

Провід УСЦАК теж оцим повідомляє усіх зацікавлених кандидатів поїздки від тепер звертатися безпосередньо на адресу фірми: MAM International, P.O. Box 4193, Greenville, Del. 19807; Toll Free: 1-800-923-9299; Fax: 302-655-3470.

У Перемишлі...

(Закінчення зі стор. 2)

Ми залишили у Перемишлі тепло наших сердець, відчуття єдиної батьківщини і привезли з собою щире тепло їхньої підтримки, грудки землі з отих дорогих і святих для нас місць.

Ґорбачівські...

(Закінчення зі стор. 2)

введено значні континґенти десантного війська для примусового покликання у совєтську армію молодих людей, які відмовляються від війська.

Крім прибалтійських республік десантні війська мають бути введені у Вірменію, Грузію, Молдавію і Західню Україну. У Прибалтику введено кілька дивізій. У Литві оті дивізії мають зловити біля двох тисяч молодих людей, які проходять альтернативну службу у себе вдома. А таких є вісім тисяч.

Запровадження президентського правління в Балтійських республіках було б трагічним не тільки для долі демократичних процесів у національних республіках, але може стати додатковою небезпекою у війні з Іраком та загрозою для миру у світі. В одній Литві зібрано один мільйон підписів проти підписання нового союзного договору. Литовські політики прибули до ЗСА. Будуть мати зустрічі, будуть промовляти у Конґресі. Скептики додають „Їх будуть слухати, але чи почують?.." Бо на Литві вже є десять тисяч совєтського війська.

У широких колах західніх суспільств, але насамперед — серед американського суспільства, видно розчарування Ґорбачовим. Його популярність, хоч все ще велика, зменшується. Останні два випадки — відхід від влади Шеварднадзе і введення совєтського війська у Прибалтику, викликали почуття непевности та тривоги. Починає формуватися питання, чи ЗСА не допомагають встановленню нового режиму диктатури в СССР, як це сталося на Кубі, та в недалекому минулому було з підтримкою Саддама Гуссейна.

Вже є плян створити в скандинавських країнах екзильні уряди Балтійських країн. Нелегко вирішити, що важливіше в СССР, чи економіка, чи національне питання? Щодо національного питання в СССР — то можливе тільки загальне примирення або катастрофа. Національні суспільства — вчорашні слухняні — починають бунтуватися. Для приборкання глибокого незадоволення і почуття кривди потрібен совєтам тотальний терор. Для того треба совєтам арештувати сотні тисяч і гнати їх у табори; чи для цього у КҐБ забракне завзяття? Навряд. Вже тепер є голоси в СССР, що для КПСС вимагають „нюренберзького процесу". Також вже не діє залякування „громадянською війною". Залишається терор.

Демократизацію або зовсім припинено, або надовго загальмовано. Верховна Рада СССР і президент — це головні гальма перебудови. Вони не виконують волі народів. Є ще одна теоретична можливість — вибрати президентом Росії Бориса Єльцина, але це вимагає зміни конституції СССР.

Демократична опозиція в цілому СССР і в національних республіках захлинулася у повені слів. Становище може стати настільки гострим, що буде потрібно розпустити ради всіх рівнів і провести дострокові вибори при усуненні партійних квот, усунення двоступневої системи, прямі вибори виконавчої влади на місцях у самоуправління.

Перед Україною тяжкі і небезпечні часи. Чи діяспорна українська преса приготувала громаду на таку можливість? Степанові Хмарі загрожує 15 років в'язниці, він немолода і хвора людина. Безконечні концерти — це не політична робота. Формально Комуністична партія відійшла від безпосереднього керування Союзом, але залишилась правлячою партією. КПСС і досі нараховує 17 мільйонів членів. Партію залишили один-два мільйони. Це помилка вважати, що з репресивною адміністративною системою в СССР скінчено. Державний плян і міністерства, державне постачання спокійно існують. У Верховній Раді СССР 150 комуністичних депутатів. У багатьох республіках і в Україні КПСС організує спротив національно-демократичним рухам. В УССР маємо нездоровий компроміс з владою на некористь української громади. Перший шок і переляк партії вже минув і то хутко. КПСС перейшла у наступ.

КОРЕСПОНДЕНТ АҐЕНТСТВА Ассошієйтед Пресс повідомляє з Лондону, що у випадку коли Саддам Гуссейн заатакує коаліційні війська хемічною зброєю, Великобританія відповість атакою Іраку ракетами з атомовими головками. Кореспондент АП покликається на „неназвані поіменно" джерела з урядових і військових кіл. Рівночасно британське головне командування, у відміну до заяв американців, дораджує радше ще почекати з розвиненням наземної офензиви. Англійці вважають, що масивне бомбардування Іраку повинно ще якийсь час продовжуватися для того, щоб таки послабити боєздатність іракської армії і поставити її на „голодову порцію" харчів, бо всі достави блькують американські і альянтські літаки. У Савдійській Арабії перебуває 40,000 британських вояків, але у випадку потреби це число буде збільшене.

Ювілейний том „Українського Історика"

В короткому часі виходить з друку ювілейний том „Українського Історика" (т. 27, за 1990), присвячений 25-літтю УІТ, з таким змістом:

Любомир Винар „З нагоди 25-ліття Українського Історичного Товариства, 1965-1990", о. Ігор Мончак „Помісність Київської Церкви на Берестейських Синодах", Михайло Грушевський „Розвиток українських досліджень у XIX столітті і вияви в них основних питань українознавства". У відділі „Козацька Доба України": Олександер Оглоблин: „Гетьман Мазепа і Москва"; В. М. Заруба: „Придніпров'я під час кримських та дніпровських походів", О. Вінтоняк „Дослідження анатеми на гетьмана Мазепу". У відділі Україна в Другій світовій війні друкується — Володимир Янів „До питання ліквідації Українського Національного Комітету у Кракові в 1941 році"; Ігор Каменецький: „Деякі аспекти української боротьби за незалежність у контексті політики Гітлера „Дранг нах Остен" (англійською мовою). У розділі Історіографія видруковано праці: В. І. Сергійчук „Тема козацтва на сторінках „Українського Історика"; Сергій Білокінь „Про становище історичної науки в Україні"; Віктор Заруба „Тенденційний історичний підручник": дальше фальсифікування історії України". У розділах „З історії української мови" і „Історія Освіти" друкуються праці Ярослава Дзири „Історія прадідівської літери „ї"" та Олега Ґеруса „Іван Огієнко і оснування Каменець-Подільського Державного Університету". У розділі „Дискусія" — Олександер Домбровський „До проблеми апостольських початків церкви в Україні"; а у відділі „Зархівних матеріялів" за редакцією Любомир Винара — „Листи Івана Крип'якевича до Олександра Оглоблина. У розділі „Спогади" — Михайло Луцький „Історія мого роду"; і Микола Василенко „Моє життя". В окремому відділі поміщено „Документація діяльности УІТ і розвитку „Українського Історика". У „Хроніці" видруковано матеріяли, пов'язані з діяльністю УІТ, НТШ в Україні та Европі, матеріяли Археографічної комісії Академії наук, Першого міжнародного конгресу україністів у Києві, Української наукової асоціяції у Києві та інші матеріяли про українське наукове життя в Україні, Америці, Европі і Канаді. У цьому томі також друкується „Покажчик змісту „Українського Історика" за роки 1984-1989", який уложив Мар'ян Гавур.

Просимо всіх передплатників вирівняти передплату за 1990 рік, а також завдання українських установ і громадян є допомогти в розповсюдженні „Українського Історика". Можна також передплачувати журнал для читачів в Україні. Річна передплата виносить 30 долярів. Передплати і пожертви проситься надсилати на таку адресу: Ukrainian **Historical** Association P. O. Box 312 Kent, Onio 44240 U. S. A.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
НЮАРК, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в неділю, 17-го лютого 1991 р., о год. 1-ій по пол.
в залі школи св. Івана Хрестителя
746 Sanford Avenue, Newark, N.J.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів:

14, 27, 37, 65, 76, 133, 142, 172, 214, 219, 234, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово заступника головного предсідника УНСоюзу д-ра НЕСТОРА ОЛЕСНИЦЬКОГО
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь:

д-р Нестор Л. Олесницький,
заст. гол. предсідника УНС

Андрій Кейбіда, головний радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Володимир Сенежак, голова

Теофіль Клебан, секретар — **Володимир Боярський**, касир

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в суботу, 16-го лютого 1991 р., о год. 3:30 по пол.
в залі Українського Народного Дому
90-92 Fleet Street, Jersey City, N.J.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів:

25, 70, 170, 171, 213, 270, 275, 281, 286, 287.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного касира УНСоюзу ОЛЕКСАНДРА Ю. БЛАГІТКИ
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьме участь:

Олександер Ю. Благітка, головний касир УНС

Романа О. Гадзевич, головна радна УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Володимир Білик, голова

Йосиф Зубрицький, секретар — **Павлина Балутянська,** касир

Січневі Роковини в Бриджпорті

Заходом місцевого Відділу УККА в Бриджпорті відбулися Січневі Роковини. Ініціятором святкувань та програми був голова Відділу УККА Василь Пелещук.

Дня 22-го січня делегація місцевих українських організацій та церков була присутня в Міській управі, о год. 9:30 відбулася перша частина. Проклямацію мейора Мері Морен прочитала асистент мейора Роза Корреа. Можна було почути, що і неукраїнці добре обзнайомлені з українськими справами. Відтак всі подалися на площу Балдвина біля міського суду, де при участі працівників канцелярії, українських ветеранів та громадянства, при відспіванню „Ще не вмерла Україна", піднесено на щоглу український прапор.

Дня 27-го січня о. Михайло Бундз відправив Святу Літургію в намірені українського народу, а відтак в залі відбувся святочний обід з короткою програмою. Прочитано було проклямації від губернатора Ловелла Вайкера та мейора міста М. Морен. Доповідь виголосив інж. Володимир Глова, голова Відділу УККА в Ню Бритен, Конн. Деклямації „Січневий Дзвін" виголосив Роберт Хомяк, а „22 Січня" Дженніфер Хомяк.

Цьогорічне святкування відбулося дуже успішно, а це завдяки всім тим громадянам, які розуміють вагу і значіння тої великої річниці проголошення української незалежности.

Богдан Романів

Українська група в бюрі мейора

Свято української державности у Вотервліті й Олбані

Старанням Відділів УККА Олбанської округи йорганізацій в неділю, 20-го січня в залі Українського Клюбу у Вотервліті, Н. Й., відбулася академія для відзначення свята 22-го січня 1918 року.

Святкову програму відкрив Михайло Савків мол., референт зовнішніх зв'язків УККА. Молитву провів Микола Регош, о. сотрудник української католицької церкви св. о. Миколая у Вотервліті.

Американський гимн українською мовою відспівав Володимир Літинський. Слова Четвертого Універсалу Української Центральної Ради 22-го січня 1918 року відчитав Микола Філь, культосвітній референт УККА. Проклямації посадників міст Вотервліт і Коговз Л. О. Браєн та Р. Сігнорачі відчитала Христина Скалій. Відтак слідував виступ мішаного хору при церкві св. Миколая у Вотервліті під диригуванням Ярослава Кушніра. Хор виконав „За тебе, Україно", слова В. Щурата, муз. Людкевича, „Вставай, Україно",муз. Є. Садовського.

Головну доповідь виголосила Зеновія Білас, в якій підкреслила значення Четвертого Універсалу Української Центральної Ради та пов'язала теперішні події на Україні, де українська молодь з посвятою, без страху, захищає права українського народу та стремить до повної незалежности його.

Від молодечої організації Пласт під керівництвом Дарії Якубович виступили Леся Філь з рецитацією про 22-ге січня та Лариса Дурбак — „Піднесення синьо-жовтого прапора на ратуші в Києві 19-го липня 1990 року", слова Петра Осередчука.

Дуже влучним був виступ дітей Школи Українознавства Олбанської Округи, директором якої є Андрій Дурбак. Програму школи підготовили учителі Галя Коргун, Марія Кулішова, Дарія Спяк, Ярослав Тисяк, Ірина Мирон, Юрій Ґела, Дана Байрон і Марія Ракоча. Ще раз виступив мішаний хор при церкві св. Миколая, який виконав пісню „Засяяло сонце золоте", муз. Недільського, соліст — Володимир Літинський. Свято закінчено відспіванням українського національного гимну.

Після академії численні присутні вгощалися смачною перекускою, яку приготовили Марія Мацюк, Марія Савків, А. Стемська, Зеновія Білас, Анна Жеребинська і Марія Матейчук.

* * *

Продовження святкувань січневих роковин відбулося у вівторок, 22-го січня, в Олбані у будинку стейтової леґіслятури під спонсорством стейтового сенатора Дж. Бруно.

В год. 10-ій ранку була відкрита виставка-монтаж побільшених знімків та документів проголошення української державности Українською Центральною Радою 22-го січня 1918 р. та останніх подій на Україні. Виставкою займалися інж. Мирон Свідерський, Зеновія Білас і Михайло Савків. У святкуванні брали участь різні осередки нашої округи. Приїхав окремий автобус з Керговксону та Амстердаму.

Офіційну частину свята відкрив Яків Спяк, активний громадський діяч на нашому терені. За координацію програми відповідали Галина Кошикар, яка після відспівання американського та українського, гимнів представила присутних конгресменів, асемблименів, представників різних організацій та численну українську громаду, гостей з України. Милою несподіванкою для нас була участь групи українських учнів з Києва, які перебувають в Америці на запрошення американської середньої школи у програмі т. зв. виміни. Учні виступили з невеликим концертом — виконали кілька українських народних пісень і танків. Вони отримали книжки — історію Михайла Грушевського, „Історію української культури" Крип'якевича та „Дві концепції української політики Вячеслава Липинського і Дмитра Донцова". Ці книжки подарувала Централя УККА від Ради Оборони і Допомоги Україні.

Діти школи українознавства у Вотервліті виконують рецитацію. Зліва: Марко Дурбак, Геник Спяк, Катруся Чупка, Петро Мадзелян та Оленка Тисяк.

Учні з Києва виступають на святі січневих роковин в Олбані.

Після відкриття свята молитву провів о. М. Скруць. Від українських церков були присутні о. Микола Регош, сотрудник української католицької церкви у Вотервліті, о. Володимир Марущак, парох української католицької церкви в Трой та о. Іван Бжежицький, парох української церкви в Амстердамі.

До привіту першим зголосився сенатор Бруно, відтак мали слово-привіт присутні конгресмени та представники інших народів.

Окремою атракцією свята був виступ танцювальної групи „Зорепад" під мистецьким проводом Роми Прийми-Богачевської.

Головну доповідь виголосив Володимир Кривулич, член Відділу УККА в Амстердамі, в якій звернув увагу на помилкову політику Америки з Совєтським Союзом щодо поневолених народів Російської імперії.

Після першої частини програми була перекуска для присутніх.

В год. 2:30 у стейтовому Сенаті були відчитані резолюції з нагоди нашого свята. Прикрою несподіванкою був той факт, що губернатор Нюйоркського стейту Маріо Квомо не підписав Проклямації української державности, що було несмаком для численної української громади.

Рушійною силою організації свята був Євген Наболотний — голова Окружного УККА. Йому помагали голови Відділів УККА Євстахій Мочульський, Михайло Савків, Петро Тарнавський та господарські референти Микола Бобеляк і Іван Удич. Організуванням прапорів займався Василь Боднар, голова Українських Ветеранів. Запрошеннями для офіційних чинників стейтової леґіслятури, телевізії, радіо та американської преси займалися референти зовнішніх зв'язків Михайло Савків мол. і Петро Коцур. Микола Філь, культосвітній референт Окружного УККА виготовляв летючки та афіші.

Місцева американська телевізійна сітка ч. 6 показала фрагменти з нашого свята та прихильно подавала свої коментарі про українську громаду.

Дмитро Кулик

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 16-го ЛЮТОГО 1991 р.

Джерзі Сиі, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Українська Січ 170-го Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 90-96 Фліт Стріт, Джерзі Сиі, Н. Дж. Проситься членів про численну участь. — Й. Зубрицький, гол., В. Білик, секр.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

АННА МЕЛЬКО, член УНС Відд. 397-го ім. св. Ольги у Філядельфії, Па. померла 26-го червня 1990 року на 71-му році життя. Нар. 3-го червня 1919 року в Рожнові, повіт Косів, Україна. Членом УНС стала 1980 року. Залишила у смутку сина Ореста з родиною в Лас Веґас та п'ять сестер і одного брата з родинами в Україні. Похорон відбувся 28-го червня 1990 року в Княжу, повіт Снятин, Україна.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

ГРИГОРІЙ ГНАТИН, член УНС Відд. 321-го ім. св. Петра і Павла у Феніксвилл, Па. помер 4-го січня 1991 року на 64-му році життя. Нар. 14-го квітня 1926 року у Філіпс, Віс. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дружину Розмарі, дочку Розанну; синів Григорія і Михайла, дочок Джералдину Витович і Джанет Гиль. Похорон відбувся 7-го січня 1991 року на цвинтарі св. Анни у Феніксвилл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСАНДЕР СІРИЙ, член УНС Відд. 281-го ім. Т. Шевченка в Байоні, Н.Дж., помер 24-го листопада 1990 року на 53-му році життя. Нар. в селі Лісники, Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Мері, братів Мирона, Ярослава і Зеновія. Похорон відбувся 28-го листопада 1990 року на цвинтарі Святого Хреста в Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА СОЗАНСЬКА, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж. померла 10-го вересня 1990 року на 82-му році життя. Нар. 4-го серпня 1907 року в Перт Амбою, Н.Дж. Членом УНС стала 1925 року. Залишила у смутку брата Івана Шавте з дружиною Дороті і внуків.

Вічна Їй Пам'ять!

Меланія Лоренс, секр.

АННА ЧЕЛЯК, член УНС Відд. 286-го ім. св. Володимира в Джерзі Сиі, Н.Дж. померла 19-го липня 1990 року на 77-му році життя. Нар. 7-го листопада 1912 року в Сяноці, Україна. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку синів Ярослава Челяка й Івана Кухту та дочку Соню Пельку. Похорон відбувся 24-го липня 1990 року на цвинтарі св. Ґертруди в Колонії.

Вічна Їй Пам'ять!

Павлина Балутянська, секр.

ФАТИНА ПРОКОПЕНКО, член УНС Відд. 452-го Т-ва Укр. Молоді в Іст Чикаґо, Ілл. померла 6-го листопада 1990 року на 88-му році життя. Нар. 1902 року в селі Комиші, Полтава, Україна. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку дочку Марію Гулевич з мужем Іваном, 6 внуків і 9 правнуків. Похорон відбувся 10-го листопада 1990 року на цвинтарі Овк Ридж в Ґошен, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

СТЕПАН ГУМНІЦЬКИЙ, член УНС Відд. 58-го в Ютиці, Н.Й. помер 5го жовтня 1990 року на 74-му році життя. Нар. 1916 року у Вайтсборо, Н.Й. Членом УНС став 1943 року. Залишив у смутку трьох синів з родинами, а також дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся в Савт Бенд, Індіяна.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Ковалевська, секр.

ІВАН МИКЕТЯК, член УНС Відд. 379-го Т-ва ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. помер 28-го вересня 1990 року на 72-му році життя. Нар. 4-го вересня 1918 року в Честер, Па. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочок Олену Микитяк і Соню Яременко та сина Дана. Похорон відбувся 3-го жовтня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Деметро, секр.